a nutno proto již pro tuto základní vadu rozhodnutí cit. sub 3., která je činí aktem zmatečným, zrušiti pro vadnost řízení ve smyslu § 6 zák. o ss, aniž bylo možno zabývati se meritorními námitkami stížnosti, pokud proti tomuto rozhodnutí zem. úřadu směřují.

Č. 12.063.

Řízení správní: * Odvolací stolice není povinna přezkoumati rozhodnutí, jež bylo napadeno opravným prostředkem, který neobsahoval věcných námitek.

(Nález ze dne 7. října 1935 č. 18.541/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 707/21, 1543/22, 3308/24.

Věc: Úrazová pojišťovna dělnická pro Moravu a Slezsko v Brně proti ministerstvu sociální péče o zařazení podniku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Úrazová pojišťovna dělnická pro Moravu a Slezsko v Brně uznala výměrem z 18. března 1925 podnik Jana B. v J.: pekařství s motorovým pohonem, pojištěním povinným a zařadila jej podle titulu 441 do nebezpečenské třídy V. a do nebezpečenského procenta 20. Námitkám J. B. proti tomuto výměru zsp v Brně rozhodnutím z 29. února 1928 vyhověla a zařadila řečený podnik do nebezpečenského procenta 16, odůvodnivši blíže toto zařazení do nižšího nebezpečenského procenta. Rozhodnutí to obsahovalo poučení, že se lze z něho odvolati do 14 dnů, ode dne následujícího po jeho doručení, a bylo doručeno úrazové pojišťovně dne 6. března 1928. Podáním z 13. března 1928, došlým zsp-é v Brně dne 16. března 1928, ohlásila stěžující si pojišťovna, že podává proti uvedenému rozhodnutí odvolání k min. soc. péče a žádala, aby za účelem odůvodnění tohoto odvolání byly jí zaslány jednací spisy této věci se týkající. Při tom si vyhradila, že své odvolání podrobně odůvodní zvláštním podáním, jakmile spisy obdrží.

Podáním z 22. února 1929, došlým k zem. úřadu v Brně dne 3. března 1929, předložila úrazová pojišťovna podrobné odůvodnění svého ohlášeného odvolání.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. soc. péče odvolání z 13. března 1928 jako bezdůvodné, ježto odvolatelka proti v odpor vzatému rozhodnutí zsp-é podala sice odvolání ve všeobecném znění, neuvedla v něm však žádné skutkové okolnosti, čímž jakékoli rozhodování cestou instanční bylo vyloučeno, takže zůstalo v plné své platnosti, ježto podnikatel J. B. odvolání z něho nepodal, naopak protokolárně dne 25. října 1929 prohlásil, že jest s ním srozuměn. Druhé odvolání z 22. února 1929, t. j. provedení prvního odvolání, odmítlo min. soc. péče, ježto odvolatelka, která obdržela rozhodnutí zsp-é v Brně dne 6. března 1928, podala z něho provedení odvolání dne 3. března 1929, t. j. dávno po uplynutí 14denní zákonné lhůty odvolací, takže k tomuto odvolání s věcné stránky nemohlo býti přihlédnuto.

Stížnost, podaná na toto rozhodnutí, vytýká především, že žal. úřad nesprávně pokládal st-lčina podání z 13. března 1928 a 22. února 1929 za

dvoje odvolání. Šlo prý jen o jedno odvolání z rozhodnutí zsp-é v Brně, jež bylo v zákonné lhůtě podáno. Podání z 22. února 1929 jest pak jen doplňkem tohoto zavčas podaného odvolání, obsahujícím toliko odvolací vývody.

Námitka tato jest bezdůvodná. Projev strany, domáhající se u vyšší správní stolice přezkoumání aktu instance nižší, má právní význam a účinek opravného prostředku jen tehdy, byl-li učiněn ve stanovené preklusivní lhůtě odvolací. Poněvadž vydaný správní akt jeví zásadně svou vlastní mocí všechny právní účinky, které podle své povahy a obsahu je způsobilý jeviti, jest v této své účinnosti opravným prostředkem proti němu podaným dotčen jen v tom rozsahu a způsobu, jak jest jím vzat v odpor. Z toho plyne, že projevu strany lze přiznati povahu a účinky opravného prostředku jen tehdy a potud, když a pokud strana ještě v preklusivní opravné lhůtě projevila vůli odporovati správnímu aktu proti ní vydanému. Předpisy, připouštějící naříkání správních aktů jen do určité lhůty, staly by se ilusorními, kdyby strana směla o své újmě vyhraditi si právo, podaný opravný prostředek také po uplynutí lhůty pro něj stanovené rozšiřovati, novými důvody doplňovati nebo vůbec teprve prováděti.

Podání st-lčino z 22. února 1929, učiněné nesporně dávno po uplynutí odvolací lhůty, nemohlo tedy již míti účinku opravného prostředku. Účinky ty nemohla mu st-lka zachovati ani tím, že ve svém odvolání z 13. března 1928 žádala, aby za účelem jeho odůvodnění byly jí zaslány jednací spisy věci se týkající a vyhradila si po jejich dojití své odvolání odůvodniti. Tato žádost mohla by míti snad význam jen tehdy, kdyby strana měla právní nárok na to, aby jí z tohoto důvodu byla odvolací lhůta k provedení odvolání prodloužena. Takovýto nárok však pro adm. řízení ve věcech úrazových, o jaké tu jde, není uznán žádnou positivní normou. A není ani žádné všeobecně uznané zásady správního řízení, že žádost o zaslání jednacích spisů staví uplynutí lhůty odvolací. Žal. úřad proto právem odmítl zabývati se meritorně podáním st-lčiným z 22. února 1929, učiněným až po uplynutí lhůty odvolací, tedy opožděně. Žal. úřad nejen, že nebyl k věcnému zkoumání tohoto podání povinen, ale nebyl k tomu ani oprávněn, ježto věcným rozhodováním o něm mohla býti dotčena práva zúčastněné strany J. B. jako podnikatele (srov. Boh. A 5081/25, 5670/26).

Účinek opravného prostředku podle toho mohlo míti toliko podání st-lčino z 13. března 1928. Zbývá tedy otázka, zda žal. úřad byl povinen napadené jím rozhodnutí přezkoumati věcně, což ve skutečnosti učiniti odepřel z toho důvodu, že st-lka neuvedla v něm žádných skutkových okolností. V tom shledal překážku instančního přezkoumání rozhodnutí první stolice a zamítl proto odvolání jako bezdůvodné.

Řečené podání bylo učiněno dne 13. března, resp. 16. března 1928, tedy před účinností vl. nař. o správním řízení č. 8/1928 Sb. V té době nebylo ještě v předpisech správních nikde všeobecně ustanoveno, jaké věcné a formální náležitosti má obsahovati projev strany, aby byl úřad správní povinen pokládati jej za opravný prostředek (Boh. A 707/21) a nebylo lze ani požadovati, aby v něm byly uvedeny stižné body neb určitý návrh (srov. Boh. A 1543/22, 3308/24 a j.). Leč tato zásada bezformálnosti opravných prostředků v adm. řízení nemůže býti zase vykládána tak široce, že by jakýkoli obrat označující projev nespokojenosti

strany s obsahem správního aktu nižší stolice, učiněný v opravné lhůtě, sám o sobě stačil již k tomu, aby vyšší stolice byla povinna tento akt věcně přezkoumati se všech možných hledisek formálních i meritorních a při tom dohadovati se, co z něho zavdává straně vlastně podnět k nespokojenosti s ním. Ze samého pojmu opravného prostředku vyplývá, že nestačí ještě, aby podání, jímž se vznáší, obsahovalo toliko projev nespokojenosti strany vůbec a vůli, aby jej vyšší stolice přezkoumala, ale že jest třeba, aby podle povahy věci bylo v něm alespoň přibližně naznačeno, čeho se tento projev nespokojenosti týká, resp. po jaké stránce se strana domáhá nápravy napadeného aktu, tak, aby opravná stolice mohla seznati, čeho se strana na ní dožaduje, a aby měla takto aspoň nějaký věcný poklad pro své judikování o opravném prostředku. To jest zajisté minimální požadavek pro obsah opravného prostředku, jenž jest nezbytným pro rozhodovací činnost opravné stolice. Opačné stanovisko vedlo by k tomu, že by odvolací stolice byla nucena rozhodovati, aniž by věděla, čím strana ze správního aktu samého nebo z řízení jemu předcházejícího cítí se ve svém právu nebo právním zájmu dotčena.

V podání z 13. března 1928 omezila se stěžující si pojišťovna toliko na projev, že podává odvolání z rozhodnutí zsp-é v Brně, jež teprve později odůvodní, nenaznačila v něm však dále již ani slovem, v čem a jak cítí se jím ve svém právu dotčena.

Jestliže žal. úřad se zřetelem na tento jen zcela všeobecně znějící projev nespokojenosti st-lky s rozhodnutím I. stolice odmítl je věcně přezkoumati, a jestliže, jak shora bylo již dovozeno, k věcnému obsahu podání st-lčina ze dne 22. února 1929 právem nehleděl, není možno v nař. rozhodnutí shledati vytýkanou nezákonnost.

Č. 12.064.

Akciové společnosti: Dozorčí právo min. vnitra nad akciovými společnostmi se zřetelem k předpisům zák. č. 78/1927 Sb. o stabilisačních bilancích.

(Nález ze dne 7. října 1935 č. 18.625/35.)

Věc: Bratislavská I. sporivá banka, akc. spol. v Bratislavě (adv. Dr. Frant. Krása z Prahy) proti ministerstvu vnitra o zvýšení akciového kapitálu.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo odepřeno zvýšení akciového kapitálu z 5 mil. Kč na 7 mil. 500.000 Kč, se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Akciová společnost »Bratislavská I. sporivá banka, úč. spol.« se sídlem v Bratislavě žádala podáním z 2. května 1932, 19. září 1932 a 8. listopadu 1932 za povolení ke zvýšení akciového kapitálu z 5,000.000 Kč na 7,500.000 Kč podle zákona o stabilisačních bilancích č. 78/1927 Sb. vydáním 2500 kusů akcií po 1.000 Kč nom. zdarma dosavadním akcionářům, a k dalšímu zvýšení ze 7,500.000 Kč na 10,000.000 Kč vydáním 2500 kusů akcií po 1.000 Kč nom. splacených v hotovosti, jak se na tom usnesla valná hromada akcionářů ze dne 3. dubna 1932.